
АКАДЕМІЯ БЛАДВІНГ, КНИГА 2
ЗВ'ЯЗОК ЩО ПАЛАЄ
БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

Зв'язок, що палає

The Bond That Burns

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Bond That Burns, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Пролог. Медра

Академія Бладвінг

Останні дні Літнього Спаду

Свої літні канікули я провела у в'язниці.

Ні, це було несправедливо щодо тих, хто справді сидів у неволі. Моя кімната у вежі Дракгарроу не була тюремною камерою. Але я *була* в'язнем.

Утім, принаймні моя камера була м'яка. У мене були дрібні розкоші. Були книги. Їжа. Гарячі ванни.

І мене ще не били. Хоча я знала, що Віктор Дракгарроу дуже хотів би мене вдарити.

Але я забігаю наперед. Дні на самоті можуть так на людину діяти. Звісно, іноді в мене були відвідувачі. Але не ті, яких я хотіла.

Дракон. Ніксаріс.

Мить, коли він вирвався з каменю, я ніколи не зможу забути.

А вигляд його, що летить над Бладвінгом?

З тієї миті все змінилося.

З того часу я вела гру обману. І не бачила, щоб це незабаром змінилося.

Проте смуток, який я відчувала ці два місяці через утрачене, мав мало спільного з драконами. І все спільне з Блейком Дракгарроу.

Розділ 1. Медра

Два місяці тому

Короткі миті тиші після відльоту Ніксаріса були схожі на затишшя перед бурею.

Я все ще чула його рев, що відлунював у моїх вухах.

Серце гупало. Тіло все ще тремтіло.

І все ж Ніксаріс був у моїх думках на другому плані.

Насамперед там був Блейк.

Він стояв за кілька футів від мене, застиглий, як і я. Безмовний, як і я.

Але вираз його обличчя...

Шок, так. Але більше нічого. Він дивився на мене без жодного каяття. Без докорів сумління. Жодного слова вибачення на вустах.

Він мав би впасти на коліна й благати про прощення. А натомість просто стояв.

Побачивши його таким, я щось відчула. Це витіснило з моєї голови всі думки про дракона. Я розтулила рота, готова вибухнути люттю вдруге за той вечір. Рев Ніксаріса видався б дрібницею порівняно з моїм, коли я закінчу з Блейком-бісовим-Дракгарроу.

Нерухомість двору розбилася.

Люди хлинули до Двору Драконів з усіх входів. Студенти натовпом заповнювали галереї, вдивляючись у Блейка й мене, що стояли серед руїн. Я бачила збудження на їхніх обличчях.

Подекуди й страх. Чи була Флоренс десь у натовпі? Про що вона думала? Чи злякалася, коли побачила політ Ніксаріса? Мені хотілося її заспокоїти, піти до неї.

Але перш ніж я встигла поворухнутися, пролунав голос директора Кіма.

— Усім студентам негайно повернутися до гуртожитків.

На мить запала вагання. Я бачила нерішучість на обличчях студентів. Вони хотіли лишитися й побачити, що буде далі.

Наскільки я знала, наш суворий, але врівноважений директор Кім ніколи раніше не гаркав. Тепер він це зробив:

— Можливо, ви не зрозуміли мене з першого разу. *Негайно*!

Студенти заметушилися геть.

Кім рушив до Блейка й мене.

Він був не сам. Позаду тяглася група старших високородних. Я оглянула їхні обличчя, і серце впало, коли я впізнала Віктора Дракгарроу, чиї червоні очі палали, поки він дивився на мене з безпомилковою жадібністю. Ні, більше. З тріумфом.

Я наполовину чекала, що він схопить мене й миттю вихопить із двору.

Тоді я впізнала жінку, що йшла поруч із ним. Вона була мініатюрна, тендітної статури, з прямим сріблястим волоссям, обрізаним на рівні підборіддя. Її темні, гострі очі дивилися на мене з певною насторогою, але й з розумом та цікавістю.

Я знала її. Я бачила її портрет у кабінеті директора. Нацумі Аварі. Мати Каґе. Вона була членкинею Опікунської ради Бладвінгу.

Я оглянула високородних навколо неї. Мабуть, тієї ночі було засідання ради. Тому їх тут було так багато.

Нечасто засідання ради переривається драконом, ставлю.

Я мала лише невиразне уявлення про те, чим займається рада опікунів. Допомагає якось керувати Бладвінгом, припу-

скала я. Чи добре, що всі вони були тут саме зараз? Чи дуже погано?

Я вирішила, що більше свідків того, що збирався зробити Віктор Дракгарроу, не може бути погано. Зрештою, Нацумі була з дому Аварі. Вона не погодилася б просто з усім, що скаже Віктор.

Я відчувала на собі погляди високородних. Вони оцінювали мене, ніби в їхнє середовище раптом забрів дикий звір.

Колись я хотіла, щоб вони всі дивилися на мене саме так, як тепер. Ніби я хтось, з ким треба рахуватися. Хтось, кого треба боятися.

Але тепер я знала, що вся ця увага високородних до мене це останнє, чого комусь слід бажати.

Пролунав брязкіт і звук важких дверей, що грюкнули, коли останні студенти зникли.

Директор Кім мав похмуре обличчя, коли дійшов до нас. Він розтулив рота, щоб заговорити.

— Неймовірно. Абсолютно неймовірно. — Це був Віктор. Він пройшов повз Кіма, підступаючи до мене ближче, ніж мені подобалося. Його червоні очі зустріли мої.

Він повільно всміхнувся, його жадібність була відчутна. Я не всміхнулася у відповідь.

— Як ти прикликала дракона? — зажадав він, ніби не міг дочекатися ані секунди, щоб розпочати допит.

Я здригнулася:

— Я... — почала я. Але тут усі заговорили одночасно.

— Що саме тут сталося?

— Що ти зробила?

— Як ви смієте!

— Ви його контролюєте?

— Куди він летить? Куди ви його послали?

— Ви можете ним керувати? Накажіть йому негайно повернутися.

— Дракон належить дому Аварі.

Я глянула на того, хто вимовив ці останні слова. Не дивно, що це була Нацумі.

Мати Каґе спокійно дивилася на мене, ігноруючи інших членів ради й директора Кіма:

— Не забуваймо цього. Дракон належить дому Аварі.

Я розтулила рота, щоб сказати їй, що я цілком певна: дракон вважав, що належить лише собі.

Але в мить Віктор опинився поруч із нею, його обличчя було близько до її:

— Дракон належить своєму вершникові, — просичав він. — А вершниця належить дому Дракгарроу.

До її честі, Нацумі не відступила. Вона втримала позицію, сміливо дивлячись у отруйні червоні очі Віктора.

— Знаю, ви, може, звикли ухвалювати рішення одноосібно у власному домі, лорде Дракгарроу. Але це питання мусить вирішувати трибунал, — холодно сказала вона. — А тим часом не помиляйтеся. Дім Аварі заявляє свої права. Ніксаріс був і лишається нашим.

Віктор пирхнув:

— Ви можете заявляти скільки завгодно прав. Вершниця наша. Вона пов'язана з моїм власним родичем, моїм небожем. Вона їздить на драконі від дому Дракгарроу. Успіхів у контролі над драконом без вершника, Нацумі.

— Пам'ятаймо, де ми. І хто ми, — втрутився директор Кім. — Збережімо лад. Леді Нацумі має рацію, Вікторе. Тепер це питання для трибуналу. Решту регентів треба негайно сповістити про те, що тут сьогодні сталося.

— А що саме тут *сталося* сьогодні?

Високий високородний чоловік стояв збоку, виглядаючи наляканішим за інших. Він дивився на мене блідо-блакитними очима, ніби намагався приховати свій страх від могутніших рівних собі.

— Це встановить трибунал, лорде Сильвен, — запевнив його директор Кім.

Сильвен. Це, мабуть, батько Евандера. Майбутній свекор Віші.

Лорд Сильвен стиснув руки, нервово крутячи персні на пальцях. Худорлявий і елегантно вбраний, він носив вільну туніку, вишиту білими й червоними квітами.

Він глибоко вдихнув:

— Цього недостатньо. Ми всі знаємо, що трибунал збиратиметься тижнями. Якщо не місяцями. Он, лорд Мортіс зараз далеко від Вейлмару. Він відвідує родові маєтки, яких у нього безліч. Хто знає, скільки часу піде, щоб його розшукати?

— Ми його знайдемо, — відповів директор Кім. — Трибунал вирішить це питання.

— Чого ви насправді боїтеся? — Віктор ступив до лорда Сильвена, на його зморшкуватому блідому обличчі грала глузлива посмішка. — Бо я бачу на ваших пригнічених рисах саме *страх*, чи не так, Сильвене?

Лорд Сильвен почервонів:

— Як ви смієте.

— Можливо, лордові Сильвену просто потрібне заспокоєння, — гладко сказала Нацумі Аварі, ступаючи далі в маленьке коло, що утворилося навколо нас.

Директор Кім насупився:

— Яке саме заспокоєння?

— Я хочу, щоб це питання вирішили негайно, — гаркнув лорд Сильвен, дивлячись на мене. — Не через тижні чи місяці.

Дракон зник. Але ця дівчина... — Він глянув на мене й насупився: — Принаймні її можна утримати.

— Мене? — вибухнула я. — Я нікому не загрожую.

Лорд Сильвен свердлив мене поглядом:

— Не загрожуєте? Ви розумієте, що ви зробили, дівчино? Ви хоч віддалено уявляєте, що ви повернули?

Я розтулила рота, щоб почати протестувати, що я навіть не мала на меті повертати дракона. Тоді знову його закрила. Чи справді мені вигідно казати правду? Казати, що все було випадковістю?

Просто зараз лорд Сильвен мене боявся. Якби я сказала, що все це зробила ненавмисно, я б виглядала дурепою. Гірше, я б втратила будь-яку перевагу. Краще, щоб вони мене боялися, ніж знали правду. Що я така ж безсила, як і вони, коли йдеться про контроль над Ніксарісом.

— Я хочу, щоб її ув'язнили. — Лорд Сильвен нарешті знаходив упевненість. — У кайданах. Ми не можемо ризикувати, що вона зробить це знову.

— Ви справді більший ідіот, ніж я вважав, Сильвене, — відрізав Віктор. — Великий нездалий боягуз.

Вперше я погодилася з дядьком Блейка. Я ризикнула:

— Я не розумію. Хіба не цього ви хотіли? — Я поставила питання всім, але очі мої були на Вікторі.

Його очі звузилися, коли він подивився на мене у відповідь.

— Лорде Дракгарроу, ви хотіли, щоб це сталося, чи не так? — підштовхнула я. — Хіба високородні не стають могутнішими з драконами?

— З драконами, так, — відрізав він. — У множині. А ти розбудила не того, блядь, дракона, дівчино.

Я здригнулася.

Віктор був у захваті, що дракон тепер літає над Санграти, так. Але, як і лорд Сильвен, я усвідомила, що він теж боявся. Жахався, що дім Аварі здобуде перевагу.

— Я згодна з лордом Сильвеном, — подала голос Нацумі Аварі. — Вершницю слід утримувати під вартою до трибуналу.

Я наїжачилася:

— Не впевнена, що мій дракон був би в захваті, почувши, що ви всі хочете тримати мене під замком.

— Тоді прикличте його сюди, вершнице, — тихо сказала Нацумі, зустрівши мій погляд. — Поверніть Ніксаріса. Обговоримо це питання з вами обома.

— Він має важливіші справи, ніж слухати суперечки високородних, — сказала я так зарозуміло, як змогла.

— Тоді він залишив вашу долю нам, — зауважила вона.

Мені не було що заперечити.

— Ми невдовзі дамо вам відповіді. Обіцяю вам це, — сказав Віктор Дракгарроу, ступивши переді мною й відгородивши мене від решти. — Вона наша вершниця. Але ви заслуговуєте відповідей про те, що сталося. Ми дізнаємося, що вона зробила і як.

— У неї є, блядь, ім'я, дядьку, — сказав Блейк. Він потягнувся до моєї руки, ніби хотів витягти мене з кола близькості Віктора, але я швидко відступила.

— Не смій торкатися мене, — прогарчала я.

Запала тиша. Усі мене чули.

Обличчя Блейка почервоніло.

Віктор повільно обернувся, глянувши то на племінника, то на мене. Те, що він побачив, очевидно, йому не сподобалося, але він нічого не сказав ні одному з нас. Просто повернувся до решти високородних.

— Чи можемо ми ув'язнити її в кімнаті у вежі Дракгарроу, чи ви б віддали перевагу підземеллю, лорде Сильвене? — спитав Віктор з оманливою чемністю. — Можливо, лише зі зачерствілими скоринками хліба. Тримати її в ослабленому стані, щоб ви не почувалися загроженим?

Директор Кім прочистив горло:

— Досить, Вікторе. Гадаю, те, що ви запропонували, має задовольнити всіх. Утримуйте її у вежі Дракгарроу.

Віктор кивнув, а тоді подивився на мене. Його червоні очі раптом стали холодніші:

— Втім, усе це може й не знадобитися. Ти розповіси нам, що саме сталося. І зробиш це зараз, дівчино.

Його тралльне плетіння вдарило в мій розум, і я скрикнула, опускаючись на коліна на каміння.

— Я сказав, ти розповіси нам, що саме сталося. — Голос Віктора Дракгарроу був мов батіг, що розтинає повітря й шматує мене. Я ніколи раніше не відчувала такого болю. Невидимий, але жорстокий, він вдарив по моєму розуму з силою, ні на що не схожою з усім, що я відчувала.

Я ахнула, стискаючи голову, зір затуманювався, поки біль пульсував за очима.

Але він не був усередині. Він був нападником біля воріт. Мої стіни все ще стояли. Я не здалася.

Щось люте всередині мене чинило опір. Я заплющила очі, стиснула зуби, спітнілі руки впилися в холодний камінь, поки я підіймала бар'єр за бар'єром усією своєю силою.

Та сила Віктора знову й знову врізалася в мене. Задушлива, наполеглива, вбиваючи кігті болю всередину.

— Зупиніться, — почула я крик Блейка. — Дядьку, зупиніться. Подивіться на неї. Ви завдаєте їй болю.

Смутно я усвідомила, що кровоточу. Краплі крові стікали по обличчю.

Я почула, як дехто з високородних засичав і відступив. Запах моєї крові притягував їх, але й лякав.

Тоді, якраз коли я подумала, що можу зламатися, голос прогримів над двором.

— Що, в біса, тут діється?

Професор Родріґес увірвався в коло, очі палали люттю:

— Відійдіть від неї. Негайно.

Я змусила очі розплющитися якраз вчасно, щоб побачити, як обличчя Віктора спотворюється від роздратування. Він відвів від мене погляд, більше здивований, ніж розгніваний:

— Родріґес.

Його напад тралльним плетінням захитався.

Я ахнула, роблячи довгий вдих.

Я відчула руку Блейка на своєму плечі, ніби щоб допомогти мені встати, але відштовхнула її, навіть не глянувши на нього.

— Як ви смієте втручатися? Як ви смієте навіть заходити сюди? — Віктор ступив до Родріґеса, і на мить я злякалася за свого професора.

Але Родріґес не відступив.

— Це справа високородних, — просичав Віктор. — Вам тут не місце, чумородний. Геть.

Кулаки Родріґеса були стиснуті. Я дивилася, як Блейк підійшов стати позаду професора, обличчя попелясте.

— Смію, — сказав Родріґес низьким, загрозливим голосом. Він зухвало ступив далі в коло. — Ця дівчина дала вам саме те, чого ви завжди хотіли, Вікторе. Вона сьогодні увійшла в історію. Вона повернула вам дракона. — Він обвів поглядом натовп високородних. — А замість того, щоб подякувати їй, що

ви всі робите? Стоїте тут і готуєтеся розірвати її, як зграя грифів.

Нацумі Аварі підійшла до Родріґеса й Блейка:

— Він має рацію, Вікторе. До того ж ви знаєте, що тралльне плетіння може завдати тривалої шкоди, коли застосовується так грубо. Ви хочете зберегти свою вершницю цілою чи ні? — Я втупилася в неї, приголомшена, коли вона схилила голову: — Від імені дому Аварі дякую вам, Медро Пендрагон, за вашу службу тут сьогодні.

Слова були двозначні, і всі це знали. Та я все одно кивнула.

Відлуння болю прокотилося крізь мене, і я приклала руку до скронь, а потім відсмикнула її приголомшено, відчувши липку вологу. Кров.

Блейк підступив:

— Ось. Медро, дозволь мені...

Я проігнорувала його й спробувала підвестися власними силами.

Родріґес присів поруч зі мною:

— Ось, — пробурмотів він, його руки були сильні й напрочуд ніжні, поки він допомагав мені звестися. — Не поспішайте.

Я кивнула, ковтаючи сльози гніву й розчарування, спираючись на Родріґеса, поки повільно підводилася.

Я відчувала погляд Віктора на собі, його тиха лють пульсувала в мій бік. Але він не зробив спроби знову застосувати до мене тралльне плетіння.

Йому й не треба було. Скоро він замкне мене у своїй вежі й зможе спробувати знову будь-коли.

— Дуже добре, професоре, — сказав Віктор, голос сочився зневагою. — Нехай вершниця спочине цієї ночі. Її утримуватимуть у вежі Дракгарроу до вироку трибуналу.

Родріґес випростався:

— Гаразд. Я сам супроводжу міс Пендрагон.

Не чекаючи відповіді, він почав відводити мене від групи роззявлених високородних.

Я бачила, як Блейк почав іти слідом, а тоді завагався. Перш ніж він встиг передумати й піти за нами, я побачила, як Віктор підійшов до нього й поклав руку йому на руку. Він повернувся поговорити з дядьком, і це було останнє, що я його бачила.

Разом Родріґес і я вийшли з двору, залишивши інших позаду. Я відчула, як мене огортає полегшення, хоч і знала, що воно тимчасове. Коридори були тихі, поки ми йшли Бладвінгом до вежі.

— Ви молодець, — сказав Родріґес, поки ми йшли. Він глянув на мене: — Правду кажучи, не можу повірити, що ви його не пустили.

— Я теж, — прямо сказала я. — Не знаю, як це мені вдалося. Я думала, він мав бути...

— Він і є, — урвав Родріґес. Він говорив швидко. Надто швидко. Було зрозуміло, що він хоче багато чого сказати й вважає, що часу мало: — Медро, школа закривається на Літній Спад завтра. Усі студенти поїдуть, і більшість викладачів теж. Я зазвичай лишаюся, але... — Він залишив речення висіти недоказаним. Він не був певен, що йому дозволять лишитися: — Не впевнений, що в нас буде ще нагода поговорити до початку наступного навчального року.

— Ви думаєте, вам не дозволять мене бачити? Навіть відвідувати? — Серце впало. Якщо й був хтось, хто міг мені допомогти це пройти, то це Родріґес.

Він знизав плечима:

— Якщо це залежатиме від Віктора...

— Він захоче знати, як я його не пустила, — здогадалася я. — Він розлютиться, що ви мене навчали.

Усмішка майнула на обличчі Родріґеса:

— Нехай. Це було рішення директора Кіма. І його необачність.

— Він не може звинуватити когось із вас за те, що ви мене тренували. Ви можете представити це як захист мене від інших домів, — запропонувала я.

Родріґес кивнув.

— Ви знаєте про драконів більше, ніж усі ці люди разом узяті, — випалила я. — Ви знали, що це станеться?

Він похитав головою:

— Не всі. Є один чоловік, який був там, коли дракони літали, задовго до цієї ночі.

— Віктор?

Він кивнув:

— Він найстаріший живий високородний у Санграті. Ви це знали?

— Мене це не дивує, — кисло сказала я. — Він схожий на втілення стародавнього зла.

Родріґес посміхнувся:

— Він не особливо приємний, чи не так?

— Він, блядь, чудовисько, — випльонула я. — І вам не треба ховати від мене свою ненависть, Родріґесе. Я знаю, що ви її маєте. До *них*, я маю на увазі.

Його обличчя напружилося, і я зрозуміла, що сказала забагато.

Проте в мене було стільки запитань. Я не збиралася їх стримувати зараз:

— Чому дракони взагалі зникли?

— Ви хочете сказати, що ще не дізналися цього на жодному з ваших занять? — сказав Родріґес. Було ясно, що він знає відповідь.

— Ні. Ні з книжок, які ви мені веліли прочитати. — Я насупилася. — Вони були написані до того, як зник останній дракон. Де інші?

— Інші? — Родріґес нахилив голову.

— Книжки, написані про те, чому зникли дракони. Про те, як, — сказала я з розчаруванням. — А що з чотирма кам'яними драконами? Як вони стали такими? Очевидно, Ніксаріс був під якимось прокляттям чи закляттям.

Родріґес задумливо кивнув:

— Це здається слушним висновком.

— О, годі вже, — зажадала я. — Ви знали. Ви знали весь час. Ви хотіли, щоб я його розбудила. Ви хотіли, щоб я взяла ту книгу.

Очі Родріґеса раптом стали яструбиними:

— Я цього ніколи не казав, міс Пендрагон. Ви вкрали ту книгу з мого кабінету, наскільки я пам'ятаю.

— Я позичила, — заперечила я. — І не думаю, що ви справді були таким уже засмученим, коли я це зробила. Може, ви цього й хотіли.

— Чому б я цього хотів? Чому б я хотів, щоб високородні повернули собі свою найбільшу зброю?

— Не знаю, — вигукнула я. — Скажіть мені. Бо очевидно, що причини є.

— Причини, яких ви не можете знайти в підручниках з історії, які я вам дав? Як захопливо.

— Отже, ми так і будемо ходити довкола, чи не так? — Я розчаровано похитала головою. — Гаразд. Нехай. Але там, зараз, є, блядь, дракон. Вільний у польоті. Через мене.

— Отже, ви все ж зробили це навмисно?

— Ні! — випалила я. — Ви знаєте, що ні.

Він вивчав мене:

— І все ж ви це зробили. Якийсь кривавий ритуал. Чому ви взагалі виконували такий ритуал? Навіщо брали книгу, якщо не щоб розбудити дракона?

— У мене була інша причина. Добра, — неохоче сказала я. — Вважайте це випадковим побічним ефектом.

Родріґес зітхнув. Він, здавалося, знову трохи розслабився. Він провів рукою по волоссю:

— Слухайте, надто багато всього розповідати. Настільки багато, що ризиковано ділитися.

— Якщо ви не можете довіряти мені, то кому можете? — зажадала я. — Він був у моїй голові, професоре. У моїй проклятій голові.

Родріґес виглядав зачарованим:

— Ви про Ніксаріса?

Я кивнула:

— Він говорить класичною сангратською. Ви знали?

— А ви теж? — Він похитав головою: — Гадаю, ми маємо бути вдячні, як би ви не здобули ці знання. — Він цікаво глянув на мене: — Що він сказав? Куди він полетів?

— Відповідь за відповідь, — вперто сказала я. — Як зникли дракони?

— Деякі загинули від чуми.

— Як та, яку ваша бабуся не змогла вилікувати? — здогадалася я.

Він кивнув.

— А інші? Усі вони загинули від чуми?

— Тут є втрачена історія, міс Пендрагон. Історія драконів, яку високородні свідомо приховали. Навіть одне від одного.

Серце калатало:

— Як це можливо? Як високородний міг приховати щось таке від інших високородних?

— Це питання, яке було б захопливо поставити Віктору Дракгарроу. Але я не раджу цього робити.

Я насупилася. Гаразд. Наступне запитання:

— Чому ті чотири дракони були збережені так? Зачаровані? Чому не залишили їх живими й не використовували?

— Це питання поза межами навіть моїх знань, — сказав Родріґес. — Можливо, вам слід спитати вашого дракона.

Я відчула укол провини:

— Він не мій дракон.

— Ви пробували...

— Я читала ту книгу, — швидко сказала я. — Частину про зв'язок. Так. Я пробувала. Я зробила все, що могла згадати. Усе, що змогла придумати в ту мить. — Я озирнулася. Ми були майже біля входу до вежі дому Дракгарроу: — Але не спрацювало.

— Отже, він полетів. — Родріґес вивчав мене. — Чи має він намір повертатися? — Він підняв руку: — Ні. Якщо подумати, не відповідайте. — Він раптом звучав утомлено: — Не кажіть мені. Я не хочу знати.

— Чому? — нервово спитала я.

— Бо я гадки не маю, наскільки добра моя тралльна варта насправді. Наскільки я б витримав, якби...

Він глянув на мене.

— Якби вас катували. — Я прикусила губу: — Це те, що вони збираються зі мною робити? Щоб отримати відповіді, яких хочуть?

Він зітхнув:

— Ви справді хочете чесної відповіді?

Я схрестила руки на грудях і обійняла себе:

— Це буде фантастичне літо, чи не так?

Він скривився:

— У вас є кілька переваг. Ви можете захищатися тралльною вартою. Цього може вистачити. Не всі спробують застосувати її до вас. Але Віктор напевно спробує знову. Він не здається легко. А ще є Блейк.

Я скривилася:

— Блейк не перевага.

— Що там відбувається між вами на особистому рівні, мені, чесно кажучи, байдуже. Але він усе ще ваш архонт. Це не змінилося. Він може вам певною мірою допомогти. Раджу дозволити йому.

— Якщо він взагалі захоче, — похмуро сказала я.

Родріґес проігнорував мене:

— У вас також є важіль. Якщо ви скажете, що можете контролювати цього дракона, вони мусять повірити. Вони не можуть ризикнути не повірити. Особливо якщо не зможуть зламати вас, щоб дізнатися правду. — Він розвів руками: — Яка б вона не була. Знову ж таки...

— Ви не хочете знати, — закінчила я за нього. — Так. Я зрозуміла. — Я зітхнула й торкнулася рукою скроні. Кров засохла: — Чому в мене пішла кров, коли Віктор застосував на мені тралльне плетіння?

— Ви були під величезним напруженням. Віктор неймовірно могутній. Це не зовсім нечуване. Напади тралльним плетінням можуть бути болючими. Хоча зазвичай наслідком є лише сильний головний біль.

— Спонтанна кровотеча лише від напруження? — Я насупила брови: — Нацумі сказала, що це може завдати постійної шкоди.

— Коли застосовується як метод катування, так. Не маю сумніву, що Віктор у цьому досвідчений. Але йому треба буде зберегти вас цілою. — Родріґес ніжно торкнувся мого плеча: — Слухайте, ми майже біля вежі. Вам потрібно стримувати їх, доки не збереться трибунал. Ви думаєте, що зможете?

— Гадаю, це залежить від того, чи планують вони мене катувати, — гірко сказала я. — Як скоро буде скликано трибунал?

Родріґес завагався:

— Наскільки я розумію, лорд Мортіс відсутній у Вейлмарі, а дім Орфос займається якимись родинними справами. Але впевнений, що вони захочуть вирішити це до початку наступного навчального року.

Я застогнала:

— Увесь Літній Спад? Справді? Два місяці очікування?

Два місяці брехні й блефу.

— Зрештою цьому драконові доведеться справді з'явитися. — Він провів рукою по обличчю: — Ви пробували благати?

— Я благала. Повірте, я благала. — А тепер Ніксаріс зник. Я не чула його у своєму розумі. Чи це означало, що я не маю способу знову його покликати?

— У найкращому випадку вони погодяться, що вам треба продовжити навчання в Бладвінгу й посилити підготовку вершниці. Може бути тиск, щоб ви повторили те, що зробили раніше, і спробували розбудити іншого дракона.

— Ні в якому разі, блядь, — автоматично сказала я. Я вже уявляла, як мені доведеться брехати про *двох* драконів.

— Добре. Я б цього не радив. Принаймні не доти, доки ви не будете міцно контролювати Ніксаріса. — Його стурбований вираз показав, наскільки він насправді хвилювався.

— Це була випадковість, — нагадала я йому. Я згадала те, що він щойно сказав: — А який найгірший сценарій?

— Вони вирішать вас знищити. Обох.

Я витріщилася на нього:

— Що?

Обличчя Родріґеса було кам'яне.

— Це божевілля. Вони щойно повернули дракона. Чому б вони хотіли його знищити? — спитала я, відчуваючи шок.

— Щоб усе королівство не скотилося до міжусобиць і громадянської війни, що призведуть до втрати незліченних життів, особливо чуморо́дних? Я б сказав, це доволі вагома причина, — відповів Родріґес із невтішним спокоєм.

— Або вони можуть просто погодитися... забути про старі образи.

Губи Родріґеса сіпнулися:

— Тобто дозволити драконам бути драконами?

Я кивнула.

— Ви мусите пам'ятати, де ви, міс Пендрагон, — сказав він, не без доброти. — У самому серці лігва лева.

— Ви маєте на увазі лігво вампіра, — пробурмотіла я. — Що набагато гірше.

Він показав уперед:

— До речі про високородних, на вас хтось чекає.

Я обернулася туди, куди він показав, і насупилася.

Блейк стояв, спираючись на стіну біля входу до вежі Дракгарроу.

— Проклята вампірська швидкість, — пробурмотіла я собі під ніс. Він випередив нас, отже, мабуть, пішов іншим шляхом.

— Решту шляху я її проведу, — сказав Блейк, ступаючи вперед.

Родріґес кивнув:

— Віктора немає?

Блейк похитав головою:

— Але він повернеться.

— Звісно, повернеться. — Родріґес присвиснув: — Що ж, успіхів, міс Пендрагон. На добраніч.

— Я покажу тобі твою кімнату, — сказав Блейк, коли Родріґес пішов.

Перш ніж я встигла відповісти, він розвернувся, і мені довелося йти слідом.

Вампірська швидкість... і дуже довгі ноги. Я пришвидшила крок.

Я не хотіла там бути, і все ж не могла стриматися від уколу цікавості, коли ми увійшли до привілейованого простору дому Дракгарроу. З настанням Осінньої Пори це мало стати моїм новим домом. До подій того вечора я навіть чекала переїзду до вежі.

За одну ніч усе змінилося. Я була не просто студенткою чи консорткою Блейка. Я знову була його в'язнем.

Я була у вежі лише один раз, на початку першого курсу, коли мене поранила Віша. Блейк привів мене до цілительки.

Тепер я роззирнулася уважніше, розглядаючи величну кам'яну арку, різьблену згорнутими драконами, що вела до вежі. Очі драконів виблискували рубінами, що нагадували мені жорстокі червоні очі Віктора Дракгарроу.

Блейк повів мене до великої відкритої зали, яку я прийняла за загальну кімнату Дракгарроу. Не дивно, що акцентними кольорами тут були червоний і чорний, замість глибоких синіх і м'яких сірих, до яких я звикла в вежі першокурсників. Над нами висіли люстри з кованого заліза. Стіни були обшиті темними дерев'яними панелями й прикрашені старовинною зброєю й гербами. Реліквії битв, виборюваних на славу дому Дракгарроу, безсумнівно.

Кімната була трохи моторошна, але я могла уявити її з часом досить затишною. Зараз простір був порожній, але в масивному кам'яному каміні палав вогонь, хоч уже майже настало літо. Зручні крісла, дивани й шезлонги, усі обтягнуті м'яким червоним оксамитом, були розставлені різними групами для навчання й розмов. Прапори глибокого багряного й чорного кольорів звисали зі стелі, гордо демонструючи зображення червоних драконів чи девіз дому «Sanguine Vinciti».

Зв'язані кров'ю. Мої губи скривилися. Ці слова, здавалося, насміхалися наді мною тепер більше, ніж будь-коли.

Навколо загальної кімнати стільці студентів стояли порожні. Деякі навіть були перекинуті. Книжки й інші речі були розкидані по диванах і столах. Кімнату явно покинули поспіхом, коли всі кинулися до двору. Більшість студентів, мабуть, були посеред пакування. Завтра вранці вони поверталися додому на Літній Спад.

Блейк повів до сходів, на мить зупинившись, щоб гаркнути на кількох студентів, які вислизнули зі своїх кімнат і цікаво розглядали нас з одного з балконів.

Вони швидко зникли за наказом свого Голови дому, залишивши тривожну тишу. Блейк ішов рівним кроком, спина пряма й сталева. Я йшла за ним, ледве могла на нього дивитися, не відчуваючи нової хвилі гніву.

Ми дійшли до майданчика, і я помітила прочинені двері, з яких визирали три обличчя. Блейкові навіть не довелося говорити. Погляду, який він кинув на студентів, вистачило, щоб розсіяти їх назад з панічним писком.

Двері грюкнули, і ми знову лишилися самі.

Щелепа Блейка напружилася. Він не озирався й не говорив, поки ми піднімалися ще одними гвинтовими сходами.

Я дивилася, як його рука ковзає по кам'яних поручнях, вирізьблених, як хвіст дракона, з рубінами, вправленими в кам'яну луску. Певною мірою я знала цю руку, ці пальці інтимно. Але ця частина нас була закінчена.

Нарешті Блейк зупинився біля дверей. Він відчинив їх, відступивши вбік, щоб пропустити мене першою.

Ліхтарі були запалені, і в скромному за розміром каміні горів невеликий вогонь. Кімната була несподівано просторою, з великим ліжком під балдахіном, завішаним м'якою червоною тканиною з візерунком драконячої луски. Високі стрілчасті вікна тяглися вздовж двох стін кімнати, виходячи на темні шкільні території й море за скелями.

Я глянула на Блейка, вигнувши брову:

— То це моя камера.

Губи Блейка вигнулися в легкій усмішці. Він подивився на мене, його погляд містив щось непевне:

— Вона з самого початку мала бути твоєю кімнатою. Ти просто займаєш її раніше, ніж очікувалося. — Він кивнув у бік вікон, показавши на дерев'яний стіл, уже заставлений пергаментом і перами, а тоді на полиці, заставлені книжками: — Я вже наказав її підготувати й чекати на тебе.

Кімната була елегантна. Навіть гарна. Килим під моїми ногами був м'який і товстий. Чорний, з візерунком із золотих, срібних і червоних драконів. Я побачила шафу в кутку, безсумнівно, вже наповнену одягом мого розміру, усім у кольорах дому Дракгарроу.

Мені слід було бути вдячною, що це не підземелля. Але яка б елегантна вона не була, вона все одно відчувалася як клітка.

Блейк показав на одну зі стін без вікна:

— Мої покої поруч із твоїми.

Мої губи скривилися. Його і її. Як мило:

— Чудово, — сказала я голосом, що давав зрозуміти, що це далеко не так.

Блейк насупився:

— Там за дверима особиста ванна, — сказав він зрештою, показуючи. — Вікна впускають багато світла взимку. Матимеш гарний вид.

— Це все? — Я дивилася, як його обличчя змінюється: — Ми закінчили?

Він, безсумнівно, все ще був неймовірно привабливий. Легка тінь світлої щетини вздовж ліній його щелепи. Сірі очі, від яких колись у мене перехоплювало подих. Він дивився на мене тепер із інтенсивністю, що, здавалося, мала втягнути мене. Але не мало значення, як він виглядав. Він довів, що він чудовисько, яким я знала його весь час. Зв'язок між нами, який я повільно приймала, був розірваний. Він забрав у мене те, що ніколи не можна відновити. Не просто кров. Довіру.

Блейк прочистив горло:

— Медро, я...

— Не смій. — Я урвала його, голос був холодний і непохитний. — І я вже просила не називати мене так. Ми не друзі.

Його обличчя потемніло:

— Ти все ще моя консортка.

Це могло бути правдою поки що. Але зв'язки можна розірвати.

— Називай мене як хочеш. Але це безглуздо. Після того, що ти зробив сьогодні вночі, ти для мене ніхто. — Я ступила до ліжка, міцно поклавши руку на один зі стовпів: — Я хочу, щоб ти пішов. Зараз.

Я бачила спалах болю, потім проблиск гніву, перш ніж він опанував вираз обличчя.

Я розуміла. Цей вечір пройшов не так, як і я уявляла. Нам обом доведеться страждати від розчарування. Була лише одна людина, яку слід у цьому звинувачувати. І я дивилася на нього.

Стисло кивнувши, він повернувся до дверей.

Я почала зітхати з полегшенням.

Блейк зупинився:

— Ми поговоримо більше завтра. — Тоді зачинив за собою двері.

Я стиснула зуби. Покидьок не міг стерпіти, щоб останнє слово лишилося за мною.

Я почула, як у замку повернувся ключ, і ледь не засміялася вголос. Що ж, я була сама, як і хотіла. Сама в місці, яке мало б здаватися домом, а де я була кожною своєю клітиною в'язнем.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-bond-that-burns/